

Calic celce nu abonează Calicul.

Ev. Luca.

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiicărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Anul 1889, și vecinica lui pomenire, ca se nu se mai pomenească'n veci.

Fie-care di trecută nu e altceva decât o prescurtare aprópe nesimțită a vieții, un pas cătră mórte, și celce, în cele 365 de zile ale anului 1889, n'a știut trăi, acela, cu voia, s'a omorît în rate.

Dar' în fine ori-ce vieță nu e altceva decât o mórte în rate, în rate mai multe sau mai pûține, ear' în ultima rată dă totdeauna mâna cu mórtea.

Așa a pățit'o și anul 1889, care în 31 Decembre, sau în cea din urmă rată a vieții sale, 'și-a dat sufletul seu în mânilé atotputernicului trecut.

Și, cu anul 1889, mulți și multe au mușcat de ultima-dată din pânea de tóte zilele a vieții. — Dar' morții véde'și de morți! — Noi cei vii se ne punem pe un moment ochii în ceafă, și, uitându-ne preste anul, de care ne despărțim, se vedem ce am făcut?

Eu uitându-me la anul 1889, cum zace ca dada întins pe scândura lată, îmi curg lacrămile prin partea aceea, unde

'mi-am pus ochii, adecă prin ceafă, dar' nu de durerea despărțirii de el, ci de bucuria, că nu ne vom mai vedea. Eu cred adecă despre anii, de care ne despărțim, că nu'i mai revedem, întocma ca și Mohamed despre femei, că aceste nu ajung în Raiu. Și într'adever nici n'ar fi Raiu acela, în care bărbatul s'ar mai întâlni cu neveastă-sa, și cu sócră-sa.

Pentru mine anul 1889 e ca și o femeă frumoasă, care, după ce o cunoști, își perde tot ceea-ce a câștigat la prima aparință!

Eu, punendu'mi ochii'n ceafă, nu vreau se me uit departe preste anul 1889. — Nu vreau se constatez, că Bismarck, cancelarul de fer, a prins a se rugini. Nu vreau se me ocup cu marii suverani din Europa, care în anul 1889 au luat rolul de commis voyageur și, de frică, au căutat după alianțe. Frica, în lumea aceasta, e cel mai mare suveran. Cine nu crede, întrebe pe țiganul, ce a făcut de frică?!
BCU Cluj / Central University Library Cluj

Nu'i chiemarea mea a areta acum la finea anului besna din întunerecul, în care a ajuns chestiunea orientală, așa încât nime nu se mai știe orienta. Nu vreau nici batăr atâta se constatez, că Tisza a ieșit din anul 1889 ca cânele din iarnă, de numai pelea lui știe cum.

Nici cu Kurkuregyletștiu nu vreau se stau de vorbă uitându-me preste cadavrul anului 1889, cu tóte că ei prin nisuințele lor funebrele — pardon — culturale, au contribuit, și contribue mai mult la deșteptarea naționalităților din somnul cel de mórte, și la întărirea lor în cunoștința de sine etc.

Eu la finea anului 1889, vreau se'mi mătur gunoiul dinaintea ușii proprii, și de aceea întreb: Ce am făcut noi Românii în anul 1889?

Respuns: Nimica!

În România am restornat ministeriul lui Brăteanu, și la regim a ajuns „nimica!“

Bucoveniții autochtoni în propria lor țară numeră „nimica!“

Bănățenii 'și-au ales un nou episcop, și din proverbiul „mătura nouă mătură bine“, se va alege „nimica!“

Ungurenii s'au frământat în toate părțile destul, dar lipsindule aluatul la dospeala progresului lor, tot „nimica!“

În Transilvania, Tribuniștii s'au mâncat cu Albiniștii, până n'a mai ramas „nimica!“

Comitetul central-politic al românilor alegetori din Șovenistia — pardon — Ungaria, Transilvania și Bănat, prin activitatea pasivității sale a dat cele mai vii dovezi, că noi Români în politică din puțin ajungem la „nimica!“

Sinodul arhidieceșan din strada Măcelarilor, 'ca de regulă, și'n anul de care ne despărțim, a esperiat, că din canónele sale se alege „nimica!“

În sinodul arhidieceșan din Piscul Târnavelor din însurarea celibilor a ieșit „nimica“, și numai fetele legitime ale preoților mai trag nadejdea, că se vor mărita și dacă n'au „nimica!“ etc.

Care va se ȃică — cum ȃice Tribuna, când umblă la cerșit — noi Români, în anul 1889, am ajuns acolo, unde lumea se afla înainte de facere, la „nimica“, și Dumnezeui Românilor 'i se dă ocașiunea de a'și mai încerca odată atotputința sa în a fabrica ceva din „nimica!“

An nou bun! — sau tot atâta cât „nimica!“

Calicul.

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina, dina, da !

Hop, Mărcuț și eară hop
Până-i da cu capu'n pod
Jocă una'n anul nou
Cu părintele Szabou.

Voi amândoi se'mi jucați
Ca doi frați adeverați
Și jucând se gratulați
La toți Românii curați.

Hop! Că Szabo cel voinic
Cum e greco-catolic
E activ ca toți vlădicii
Și-i vlădic ca activiștii.

Și a lui activitate
O cunosc popii pre sate
Pre la cari a fost trimis
Pre Porde chiar în adins.

Tot de a lui activitate
Dóre pe Berinde'n spate
Și pre toți popii curați
Prin circular afumați.

Dar' Szabo e și pasiv
De și nu-i om uscățiv,
N'ar ceti o fóiă română
De l'ai duce chiar la stână
Și i-ai da urdă și lapte
Ori cu bâta preste spate.

Apoi cum e dumniului
Așa sunt și popii lui
Cei mai mulți, nu ți-ar ceti
Vr'un țiar de i-ai beli.

Adecă pardon, greșesc,
Fórte mulți sunt cari cetesc
Magyar államul vestit
Căci îl capët gratuit,
Ori pe câteva minciuni
Botezate intențiuni.

Jócă deci la anul nou
Mai întâie pe Szabou
Pe vlădicul din Gherla
Care-i prietin lui Tisza.

Tisza de i-ar da poruncă
El ar trimite la muncă
Pe toți popii cari cetesc
Vre un țiar românesc.

Ori, numai de i-ar ochi
El și-ar pune pintenii

Și atâta i-ar zurăi
Până și Tisza ar tuși.

Că Szabo dela Tisza
Purcede și depinde,
Nici că, l'a pus nația
De aceea . . . vai de Berinde.

Chiar de aceea, la anul nou
Jócă întâi pe Szabou
Și jucând îi poți striga
Firea-i alfa și omega.

Când a fi la alt an nou
Și de-om fi fără Szabou
Semmi baj, acolo-i Pordea
Simon, Hodorean și Pasca.

Dar' acum de bucurie
Că-i țiuva lui Vasilie
Fă se bee Bruderschaft
Uniții cu neuniții.

Szabo se pupe cu drag
Pe Mețan dela Arad
Vancea se facă voiaj
Până'n Sibiiu, dela Blaj
Și acolo lui Miron
Se țică servus barátom.

Ear' Popea Nicolae
Cu barba lui cea bălaie
Se mérgă încetișor
Până'n Lugoj la Victor.

Tot acolo dulce bade
 Se vină dela Orade
 Badea Pavel Mihăilă
 Care de bani n'are milă.

Astfel Mărcuț se-i îmbii
 În ziua de Sân Văsii
 Pe toți râmlenii vlădici
 Se vie undeva, aici.

Și, de ne vréu binele
 Se rupă gardurile
 Făcute de cei smințiți
 Între uniți și neuniți.

Mărcuț, de te-or asculta
 Atunci le poți gratula
 Cum ești tu voinic fecior
 Cam în modul următor :

Sfinți Părinți blagosloviți
 Poftesc mulți ani se trăiți
 Se puteți se'mprietiniți
 Pe uniți cu neuniți.

Cum în târg, la móră, 'n crișmă
 Uniții nu fac pricină
 Ci's una cu neuniții,
 Așa facă și vlădicii !

Cum încap toți într'o crișmă
 Sub protecția lui Mendel
 De ce n'ar încăpé'n școlă
 Ori chiar în biserică ?

Dacă'n crișmă se îmbată,
 Ba unii vor se se bată
 Până Izig mi-i desparte
 Și mi-i alungă de spate.

Dac'acolo-și dau averea
 Apoi merg de'și bat muierea,
 Și tot se pot înțelege
 Atunci nu pricep o lege :

Nu pricep de ce mai sbiéră
 Toți cărturarii din țeră
 Ca se lepădăm beția,
 Când ea ne ține frăția ?!

La târg, la móră și'n birt
 E popa cel neunit
 Confrate cu cel unit
 La maslu ? . . . . nu-i de grăit.

Deci dac'ar fi după mine
 Aș face nații un bine :
 La toți popii aș porunci
 La crișmă a se 'ntêlni
 În o anumită ȕi.

Acolo frăție ar bea,
 Unii s'ar mai și'mbêta,
 Apoi ar mai disputa
 Despre vacile cu lapte,
 De infalibilitate,
 De Anuța și Marie
 De sfânta ortodoxie
 Și de tot ce pórtă fie.

Și mergând în acest mod
 Esta știu c'ar fi sinod
 Sfânt și binefăcător
 Pentru sermanul popor.
 S'ar cam sparge glăjile,
 Dar' s'ar curma certele,
 S'ar smulge și barbe sfinte
 Dar' popii ar căpăta minte.
 Ar ști, cari n'ar fi smintiți
 Că uniți și neuniți
 Tot un drac îs, sunt Români
 De-ar fi una — ar fi stăpâni.
 Dar' în două taberi puși
 Nu's alta decât greuruși
 Cari cântă alluia
 Și béu pân' se fac lulea.
 Dar' prevéd ce o se dîci,
 Mărcuț, că domnii vlădici
 Nu te ascultă sê se astringă
 Mânile se și le stringă.
 Uniții s'or escusa
 Că nu i-ar lăsa Dada
 Cel preasfânt dela Strigon
 Sê se pupe cu Miron.
 Neuniții-or dîce așa
 Că ei Bruderschaft n'or bea
 Cu Vancea și cu Szabou
 Chiar acum la anul nou.
 Nu, că ei au pēr frumos
 Slobodît pe spate'n jos

Ear' uniții's tunși și rași
 Și celibii toți's grași.
 Apoi, vor dîce uniții
 Că's mai culți ca neuniții,
 Că ei știu grăi ca'n Pește
 Limba cultă pășărește
 Pre când bieții neuniți
 Sunt la creeri mai mărginiți
 Nu știu limbi nici gramatici
 Ca popii cei culți uniți!
 Neuniții le-or respunde:
 De proști nu puteți pătrunde
 Nici taina glasurilor
 Nici treaba utrenilor.
 Nu știți cânta un irmos
 Pe nas glasnic și frumos,
 Nu știți pune-o parimie
 N'aveți la casă o fie.
 Nu știți treaba la tipic
 Nici la Octoichul mic,
 Deci cu voi nu ne'nsoțim
 Că numai ne pângărim.
 Din aste pricini prevéd
 Că Bruderschaft nu s'a bea
 De vlădicii cei uniți
 Cu frații lor neuniți.
 Și rogate, când ar ști
 Țeu că nu s'ar ocoși
 Că după cum cântă struna
 Tot cam una li cununa!

Urzică Scandalografescu.

„Influența“ se numește cea mai nouă bôlă europeană, și aceasta s'a ivit abea două septemâni înainte de anul nou, sigur numai din motivul, ca se contribue la bunăstarea medicilor.

Din ce se naște această bôlă nu știu nici cei atacați de ea, necum medicii. Atâta e însă sigur, că nime nu-i cunoște leacul, și ómenii atacați de ea, cu tot concursul medicilor, nu mor, ci după câteva zile de suferințe se pomenesc sănătoși, ear' popii n'au nici un profit din ea.

Mai întâiu, această bôlă s'a ivit în Rusia, o țară încă puțin linsă de cultura europeană, și, prin urmare, de ea nu se pôte afirma, că e o bôlă a civilizațiunii, precum sunt cele mai multe bóle moderne. Și fiind-că ómenii atacați de ea nu mor, eu dau cu părerea, că numai dracul, care, după-cum ne spune „Fóia bisericească și scolastică“

din Blaj, nu mai are loc în Iad, și nu s'a îngrijit, ca Bismarck și ca Kurkuregyletiștii de colonii, o a putut inventa.

Semnificător e, că „Influența“ ține la principiul similibus similibus gaudet și atacă pe ómenii cei mai de influință. Așa ne povestesc gazetele, că împăratul tuturor Rușilor, împăratul nu tocma al tuturor Germanilor, Bismarck, întreg ministeriul republicei din Franța, Moltke, Tisza*) etc. au fost atacați de „Influența“.

Așa stând lucrurile, cu tóte că medicii, care până acum n'au dovedit nici o influință asupra Influenței, ăic, că Influența e epidemică, eu nu credeăm, că această bólă se va demite a ataca individualități lipsite de ori-ce influință.

Văd însă, că m'am încelat. Influența, pe care eu o credeam o boală aristocratică, sau cel puțin o boală de dată a se mișca în cercurile mai de frunte ale societății omenești, e o boală de tot ordinară. Ea se acată și de indiviđi, care, în lipsa de cârpe de posonar, sau pe românește de basmale, se prind cu două degete de nas, și unflând din pânțele, aruncă tot ce nu le scapă pe barbă la vale în dreapta ori în stânga.

Influența în sine e o trócnă împreunată cu dureri de cap și friguri, care în cel mai mare ger al Bobotezii, desghiață și cele mai impertinente nasuri, și le îneacă într'un potop de muci. Oamenii înzestrați cu nas strănută până la disperațiune, și'n disperațiunea lor își strigă unul către altul „Dumneđu se ajute“, dar' tóte înzădar, nici Dumneđu nu le póte ajuta. Până mai au ceva-n nas nu scapă de influență, intocma ca și locuitorii din Ungaria, care, până mai au ceva'n pungă, încă nu scapă de executorii de dare.

*) Tisza n'a fost atacat de Influența, ci simplu de guturariul lui Kosut, o bólă, de care toți mánzii sufer, dar' de care numai cail bătrâni mor.

Stan Pătitul.

Am auzit de sărutări date pe la spate, de sărutări date pe fereastră, de sărutări date preste gard, preste poartă, de sărutări furate, de sărutări d'ale lui Iuda, de sărutări sinodale Popea-Hannea etc. dar' de sărutări primite dela bărbat prin postă, și altele tot prin postă trimise bărbatului n'am mai auzit până ieri. Ieri fiind cu o treabă la postă, acolo a venit și o nevastă tineră și frumoasă ca o lebedă,

care primise dela bărbatu-so din Dobrogea un mandat postal despre 10 fl. ca se'și ridice banii. Pe cupon, sau pe marginea mandatului de postă, sta scris: „Aici, draga mea, îți trimit 10 fl. și o dulce sărutare!”

Predând nevêsta mandatul postal oficialului de postă, acesta a tăiat cuponul, cum de regulă se face, și numărând 10 fl., 'i-a predat nevêstei cu cupon cu tot dîcînd: Aici 10 fl. și o dulce sărutare dela bărbatu-to! Nevêsta primind cuponul și cei 10 fl., 'i-a grijit într'o punguliță, dar' nu s'a depărtat, ci a stat în așteptare.

Oficialul postal observând, într'un târziu, că nevêsta nu s'a dus, o întrebă:

— Ce mai aștepti nevêstă?

— Aștept domnule după sărutarea, de care dîcîci, că 'mi-a trimis bărbatul d'odată cu banii!

— Bine dîci, se 'ți-o dau — și atunci prinde nevêsta pe după cap, și o sărută de țuiiau fereștile! —

— Da tu nu trimiți ceva la bărbat?

— Eu domnule îi trimit două sărutări!

— Adule-ncoci! — Atunci nevêsta prinde pe oficialul cu amendouê mânil pe după grumazi, si'î trage așa două sărutări, că se le trimită bărbatului, de ai fi putut indulci cu ele o mănăstire întreagă de călugări.

După aceea, întorcîndu-se cătră mine, nevasta'mi dîse: „Ce întocmire bună'î acum la postă, că'ți poți săruta bărbatul în depărtare preste două țări!”

Popa Colac cu popa Pupăză.

Colac: An nou bun s^oțe! — Asta e $\dot{q}$ iua, care a făcut Calicul, ca se ne bucurăm și se ne veselim întrânsa! — A $\dot{q}$ i iubilăm anul nou, iubilăm iubileul de 10 ani al Calicului! — Și tu s^oțe ești cel mai fericit între muritori, pentru-că, cum aud, preteasa ta a $\dot{q}$ i dimineață 'și-a născut a șeptelea f $\acute{e}$ tă — tu poți iubila a $\dot{q}$ i și iubileul celor șapte fete!

Pupăză: Da, eu pot iubila a $\dot{q}$ i și iubileul olarului, care 'și-a restornat a șapte- $\acute{o}$ ră carul cu $\acute{o}$ lele!

Colac: Ce spui s^oțe, tu n'ai inimă pentru bucuria $\acute{q}$ ilei de a $\dot{q}$ i?!

Pupăză: Ba cum nul — Unde — te întreb eu — mai pôte afla loc bucuria în inima unui popă dela sate, în care locuesc 7 fete nemăritate?! — Nu ști tu vorba cocónei Gurădulce: „O fată, destule fete; dóuë fete, prea multe fete; trei fete și o nevěstă la casă duc pe ori-care bărbat la disperațiune!“ Dacă așa e, spune'mi tu încotro s'o iau eu cu 7 fete și o nevěstă la casă?!

Colac: Cătră sinodul din Blaj, care numai ieri alaltă-eri a hotărit, ca fetele vóstre se se mărite fără zestre!

Pupăză: După celibuși?

Colac: Țeu, moralitatea publică ar câștiga mult, dacă și celibii voștrii s'ar însura!

Pupăză: Și prin însurarea călugărilor voștrii n'ar perde nimica!

Colac: Me, noi n'avem atâta călugări câte fete ai tu!

Pupăză: Secalear rădăcina și la căpi aveți!

Colac: Amin!

Pupăză: Fie numele Domnului! — Alta me supără însă pe mine sóțe, de n'am ađi, la iubileul Calicului, inima la loc!

Colac: Ce?

Pupăză: O ceartă crâncină, ce îndată după nașterea fetei mele a șeptelea s'a născut între nevěstă-mea și sócră-mea. Trebuie se ști, că eu pe cele 6 fete ale mele botezându-le le-am dat numele, care 'mi-a plăcut mie. Îndată însă după nașterea fetei a șeptelea, nevěstă-mea a pretins ca s'o botez pe numele ei. Sócră-mea, din contra, stăruiește ca fata se pórte numele ei. Apoi bine ști tu, că sócră-mea mănâncă cu fâlcile și mușcă cu limba, ear' nevěstă-mea e fata sócrei mele. Una nu lasă după ceealaltă. De ađi dimineață se ceartă furcă, de cugeți că's dóuë cățele, care se mușcă prin gard! — Eu am trebuit se părăsesc casa, și acum nu știu ce se fac, cum se'mi botez fata?!

Colac: Da cum chiamă pe nevastă-ta?

Pupăză: Claril!

Colac: Și pe sócră-ta?

Pupăză: Neta!

Colac: Atunci e ușor — botează'ți fata „Clarineta!“

Pupăză: Bravo frate Colac! — Se trăiască Calicul!

— Adio! — Me duc se'mi împac nevêsta cu sócră-mea!

Un dialog sincer.

Dr. Lucaciu: Cređi tu serios, că Tribuna e bolnavă?

Bredicean: Mě, Tribuna s'a născut cu colivă-n spate. La început a pătimit de „impertinență“, după întra-rearea Mocioneștilor, a lui Babeș, a mea și a ta în direcțiunea Institutului tipografic a pătimit de „influență“, acum după ce Mocioneștii, Babeș, tu și eu am ieșit din direcțiune, pătimește de „insolvență!“

Dr. Lucaciu: Fie-ți memoria ușoră și țărîna eternă!

Cocóna Gurădulce.

Cât, că voi nu dați corfă la pețitori!

Anul nou și Boboteaza
 Tot după Crăciun urmează,
 Frumóse serbători
 Pornesc pețitori!

Mițuluc!

Așa cântă un poet, pe care eu nu'l cunosc. Una me mângăie însă, că nici Duica nu'l cunoște, pentru-că nicăiri n'am cetit se'i fi critisat posesiile. Și aceea se póte, că Duica n'a critisat pe acel poet necunoscut din motivul, că acela a nimerit adevărul în capul cuiului. Timpul dela anul nou până la septemâna brânței e netăgăduit timpul

de aur al peșitorilor, și care fată în acest timp nu se mărită, sau cel puțin nu se peștește, aceea, în septemâna brândii, sigur face strepeși. Cât!

Fata nepetiță e ca și cânepa netopită, nu știe ce'i frângetoarea, pe răsboiu n'ajunge, și'n cazul cel mai bun, din ea se alege o meliță, care flencănește mereu, până-când popa'i astupă gura c'o glie. Cât!

Sunt fete, pe care nime nu le-a peșit, nici batăr Pop de Galați. Aceste vorbesc 'mai mult de peșitorii, cărora le-au dat corfe, și n'au nas pentru adevărul proverbiului: „Lauda de sine nu mirósă a tãmăe!“ — Cât!

Eu nu's filológă, sau móșă literală. Nu me ocup deci cu nașterea etimologică a cuvintelor; dar' cu tóte este stau se șic, că mama verbului „a peșit“ e verbul „a puțin“. — Cel puțin peșitul respins, sigur pute. Cât!

Pentru sine peșese de regulă fecorii și veduvii, sunt însă și fete și veduve, care peșesc. Ba eu cunosc bărbați cu neveste și copii, care peșesc pentru sine — firește fără știrea nevestelor, și simplu din iubirea cătră libertatea, de care s'au bucurat înainte de căsătorie. Cât!*)

Când cineva peștește fără rezultatul dorit, aceasta însemnează în limba poporului de rînd: „A se linge pe buze.“ — În societatea cultă se șice: „A căpëtat corfă!“ — Care va se șică — cum șice Tribuna, când își linge logica de pe buze — în societatea cultă peșitoriu capetă cel puțin o corfă, în care'și póte păstra iubirea cătră fata, pe care o a peșit. Cât!

Fata de țaran șice peșitoriu: „Nu merg după tine!“ — Asta, o fëtă din societatea cultă n'o póte șice, pentru că ea măritându-se merge de regulă înaintea bărbatului, și nu ca țarencele după bărbat. În societatea țarenilor

*) Veđi romanul lui Csato „Amorul din Hususău“.

bărbatul e avangarda căsătorii, în societatea cea cultă ariergarda. De aceea, cu drept cuvent se și poate dice: În societatea țărănească feciorii se însoră, în cea cultă se mărită. Cât!

Cestiunea orientală a peștelui, atât în societatea țărănească, cât și'n cea civilisată. e: Cum se peștești fără se te lingi pe buze, și fără se capeți corfă?

Respuns:

Mai 'nainte de ce peștești, caută totdeauna ocasiunea, ca se mănânci în societate cu ființa, pe care vrei s'o peștești. Dacă acea ființă mănâncă mult în societatea ta, n'o cere, că sau te ștergi pe buze, sau capeți corfă. Dacă mănâncă însă puțin, cere-o fără frică, că prin aceea că mănâncă puțin, vrea numai se'ți dovedească, cu cât de puțin se poate ținea o femeă în căsătorie! — Cât!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Scântei și cenușă din filosofia doctorului Amnariu.

Conservatorii din România au asemenea sôrte ca și conservele armatei austriace, de la o vreme se împut!

* * *

Mama dracului abia așteaptă se facă cu episcopul Szabó cunostință-n Raiu, pentru ca se-î ierte păcatul comis față de protopopul Berinde!

* * *

Dela dualism încóce generalii fără armată ai politicei naționale române din Ungaria, au înrolat pe prelații români între rezerviști. Acum, armata lipsită de generali strigă, ca prelații români se iasă din rezervă. Eu

n'am nimica contra. Esperința ne învătă însă, că din re-
serviști ies de regulă numai învaliđi!

* * *

Comitatele din Ungaria s'au restaurat după vechiul
calapod avitic susținut de Tisza cu tótă țaria; pentru re-
staurarea avitică a Ungariei însă până'i cucul nu se mai
află calapod!

* * *

Cu Moldovan Gyergyel, cu episcopul Szabó, cu con-
servatorii din România, cu călugării din muntele Athos,
părintele Radu, și cu ori-care renegat, me duc și la dracul
numai pe mine se nu me înhațe cu ghiarăle!

* * *

Tot măgarul pörtă povara dela târlă, singură târla
din protopopiatul Seliștei pörtă măgarul în spate!

* * *

Ce folos, că prelații români vor ieși acum din rezervă,
când turma lor, în cele politice, a ieșit cu părul prin căciulă!

* * *

Ce folos de cătărămile dela șerpar, când ești atacat
de bóla apii, și buricul plutește, ca corabia lui Noe, în
vîrful potopului!

* * *

Dascălii românești, cărora comunele le remân leafa în
rate datóre, sunt simbolul învederat al nemuririi sufletului!

Popa Condac cu popa Prohod.

Condac: Ce ȃic tu la judecata, ce episcopul din reședința hoților a făcut protopopului Berinde?

Prohod: Judecata e oloagă, când lipsește'n cap o doagă!

Prietini buni.

— Bună dimineața dómná dragă!

— Mulțam Niculae! — Dar' ce aud eu, 'ți-a murit nevêsta?

— Murit, dómná dragă, acumu'i aprópe anul, — dar' alaltăieri am perdut și mai mult!

— Ce?

— Unica vacă, cu care'mi hrăneam copii!

— Nu despera Niculae — tu ai multe neamuri, și mulți prieteni, te vor ajuta!

— Da, toți prietenii m'au îmbiat cu altă nevêstă!

— Nó veđi!

— Așa-'i dómná dragă, da nici unul nu m'a îmbiat cu altă vacă!

Displăcere cu plăcere.

Dómnă: Ear' mirósă friptura a arsă! Eu nu'nțeleg unde'ți stă ție capul? — Se ștí, că nu'mi mai plăci Marie!

Bucătăreasa: De, mai stiu eu cu-'i se-'i fac pe plac?! — Domnul 'mi-a đis ieri: Mărie! tu din đí ce merge îmi plăci tot mai mult!

Un împrumut în folosul creditorului.

Țăranul: Jupânc, împrumută-mi 50 de cruceri!

Cârcimarul: Eu se-ți împrumut 50 de cruceri dumnitale, pe care în vieța mea nu te-am mai veđut?

Țăranul: Asta și pe viitor ți se pöte întimpla! — Eu însă cer împrumutul spre folosul dumnitale, că vreau se-ți plătesc vinul, ce am beut!

Articolul de lege V. din 1863.

Despre abonarea la „Calicul“.

§ 1. Nu abona Calicul, dacă însuși ești calic.

§ 2. Abonându'l totuși, fi cel puțin calic de omenie și nu pretinde, ca redacțiunea Calicului se te rîge de iertare pentru-că nu'ți poți plăti abonamentul.

§ 3. Dacă n'ai cu ce plăti abonamentul la Calicul fură, ai însă de grijă, ca se nu te prindă înainte de ce'l vei plăti.

§ 4. Fiindu'ți frică se furi, împrumută dela cineva prețul abonamentului, și fi sigur, că administrațiunea Calicului nu te va pârî pentru replătirea împrumutului.

§ 5. Nu cети Calicul abonat de altul, ca se nu te mustre conștiința, că acela nu'și plătește abonamentul.

§ 6. Abonează Calicul pe numele deapropelui teu, dacă te temi a cunoște slăbiciunile superiorilor tei sub propriul teu nume.

§ 7. Pécetos fiind, nu abona Calicul, sub cuvânt, că n'ai lipsă de spovedanie.

§ 8. Plătind abonamentul la Calicul regulat, nu te teme, că vei fi cruțat cu execuția pentru dare restantă.

§ 9. Donat fiind dela natură cu darul de a putea rîde, nu te uita la 3 fl. sau 7 franci abonament pe un an întreg, pentru-că trimițendu'i la administrațiunea Calicului, așa și așa nu'i mai veđi.

§ 10. Neajungendu'ți șerparul până la cătărâmi, încinge'ți plăcerea de a cети Calicul cu balele, ce'ți vor curge din gură, auđend dela alții, ceea-ce scrie Calicul.

Cinstiei Sale A. Augur preot în Teaca: Cu totă declarațiunea trimisă nu-ți pot împlini dorința. Ițele s'au schimbat. Trimițând postportul pentru un răspuns detaiat, ți se va da.

D-lor corespondenți: Stați strâmb și raportați drept. Se poate întâmpla se prânziți cu minciuna, dar' de cină sigur căpătați pălmi. Calicul — se știți — e sfânta scriptură a fărădelegilor naționale, dar' nu a resbunărilor reutăciose.

Dixi.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Abonați Calicul

și dacă nu'l abonați, trimiteți cel puțin abonamentul.

Numărul acesta l'am espedat tuturor vechilor abonați, și tuturor celor ce l'au cerut ca număr de probă. Noi așteptăm trimiterea abonamentului cât mai în grabă, ca se ne putem regula ediția.

Din anul trecut mai avem 40 exemplare complete, pe care le espedăm a 2 fl. 50 cr. franco.

Din anii premergători nu mai avem nici un exemplar complet.

Administrațiunea Calicului.